

«Volstrekt geen moeite!» zeide Hertogin. «Alles wat ik tot dusver gezegd heb, geef ik je gaarne cadeau».

«Dat's een goedkoop cadeau!» dacht Alice. «Ik ben blij, dat men op verjaardagen niet dergelijke geschenken geeft». Doch ze waagde het niet dit hardop te zeggen.

«Weer aan het denken?» vroeg de Hertogin met een nieuwen duw van haar scherpe kin.

«Ik heb het recht om te denken», zei Alice scherp, die haar kalmte wat begon te verliezen.

«Ja, zoowat even veel recht als varkens hebben om te vliegen en de m—»

Maar hier, tot Alice's groote verbazing, bleef de Hertogin plotseling steken en nog wel midden in haar lievelingswoord ‚moraal’ en de arm, die in den hare was, begon te beven. Alice keek op en daar stond de Koningin vlak voor haar, haar armen over elkaar geslagen en met een gezicht zoo dreigend als een onweerswolk.

«Mooi weer vandaag, Majesteit!» begon de Hertogin met zachte, zwakke stem.

«Nu, versta me wel», gilte de Koningin, terwijl ze met haar voet op den grond stampte, «jij weg of je hoofd er af en dat in minder dan de helft van geen tijd! Kies!»

